

Slovo starosty

Milí spoluobčané,

letošní jaro nám začalo poněkud neobvykle. Svět začalo ohrožovat cosi okem neviditelného, a přesto pro člověka nebezpečného. Ze všech stran se na nás řítí informace, jak se chránit před koronavirem, jaká opatření dodržovat, abychom nenakazili jeden druhého. Pro všechny to je nová situace, a proto tedy až časem poznáme, co se povedlo, a co byl nevhodný tah proti neviditelnému nepříteli. Rozhodně už dnes si můžeme říci, že se potvrdila známá pravda o vzájemné pomoci v těžkých situacích. Chtěl bych poděkovat všem za dodržování krizových nařízení, jako je nošení roušek, zdržování se co nejvíce doma, atd. Velice si vážím všech dobrovolníků, kteří nabízejí pomoc různých zaměření, například nákupy seniorům. Děkuji všem,

kdo šli to nesmírné množství roušek, nedokážu vyjmenovat všechny dobrovolnice, protože roušky nenosili jenom na úřad, ale darovali je také přímo sousedům a potřebným. Tyto ochranné pomůcky různých tvarů, barev a stylů, šily všechny věkové kategorie od svobodných děvčat, mladých maminek, zralých maminek až po naše nejmilejší babičky. Zatím, co se v televizi dohadovalo o tom, jestli roušky jsou nebo nejsou k mání, naše děvčata už je měla ušité a rozdané. Jsem nesmírně hrdý, že využíváme svůj vlastní rozum, a že je v nás tak nějak zakódováno, že si stejně na konec musíme pomoci sami. Děkuji také všem, kdo zajišťují základní potřeby občanů v prodejnách a na poště. Hodně se také hovoří o lidech v první linii, např. záchranáři, hasiči, lékaři, zdravotní sestry, pečovatelky a další. Tito lidé jsou v první linii sice pořád, protože neustále

čelí nějakým nástrahám a mnohdy agresivnímu jednání druhých, ale v současné době jejich přítomnost vnímáme více a s větší úctou. Vůbec se mi zdá, že tato mimořádná situace nás donutila více se zklidnit, a možná už vidíme spoustu věcí jinak. Začínáme si více vážit věcí, které byly dříve samozřejmé a více si vážíme práce jiných. V nedávno schvalovaném Programu rozvoje obce jsme před jeho vyhotovením měli doplnit do kolonky „VIZE – dlouhodobý obraz o budoucnosti obce“ nějaký komentář o třech odstavcích nebo jen heslo. Člověk z jiné obce, který pro naši obec již delší čas pracuje a zná naše problémy, radosti i starosti, navrhl heslo, které je pravdivé.

„BLAŽOVICKÁ DĚDINA JAK JEDNA VELKÁ RODINA“

Mám rád svoji velkou rodinu, držme se.

Petr Pleva

Chválím tě, země má

Zdeněk Svěrák

Chválím tě, země má,
tvůj žár i mráz,
tvá tráva zelená
dál vábí nás.

Máš závoj z oblaků
bílých, jak sních
hvězdo má, bárko zázraků
na nebesích.

At' před mou planetou
hvězdný prach zametou.

Dej vláhu rostlinám,
dej ptákům pít,
prosím svou přízeň dej i nám,
dej mír a klid.

Foto: Jitka Kalianková

Ze zasedání ZO Blažovice dne 12. února 2020

- ZO vzalo na vědomí Rozpočtová opatření č. 7/2019 a 1/2020.
- ZO schválilo Inventarizační zprávu za rok 2019.
- Zastupitelstvo obce schválilo Smlouvu o zřízení služebnosti mezi obcí Blažovice a Českou telekomunikační infrastrukturou a.s. (CETIN) na pozemcích parcela č. 173/11, 173/12, 186, 196/13, 217/1 v k.ú. Blažovice. Předmětem Smlouvy je provozování komunikačního vedení.
- Zastupitelstvo obce schválilo Program rozvoje obce na období 2020-2026.
- ZO schválilo přijetí dotace na akci Revitalizace veřejného osvětlení obce Blažovice, poskytovatel Ministerstvo průmyslu a obchodu, Program EFEKT ve výši 882.583 Kč a schválilo zajištění finančních prostředků na realizaci této akce do výše celkových výdajů akce.
- ZO schválilo záměr vybudování obchodu a Spolkovny v prostorách budovy č. p. 135.
- ZO schválilo poskytnutí dotace z rozpočtu obce na rok 2020 ve výši:
 - 100 000 Kč, SK Blažovice (na zajištění sportovní přípravy dětí a mládeže ve fotbale a volejbalu, náklady na pronájem haly v zimním období pro tyto účely, startovné za účast na turnajích, sou-

visející zajištění a administrativní podporu).

- 200 000 Kč, Orel jednota Blažovice (na pravidelná cvičení dětí, mládeže a dospělých, florbalové tréninky dětí, dramatické kroužky dětí a mládeže, vánoční besídky, letní dětský tábor, Novoroční běh, Turnaj rodin v kuželkách, turnaje ve stolním tenisu, Sportovní tance dětí a dospělých, přípravu divadelních představení ochotnického spolku Blažena, spolupořádání Svatováclavského běhu v dětských kategoriích do 15 let, údržbu konstrukcí oplocení a úhradu provozních nákladů víceúčelového hřiště a na realizaci workoutového hřiště včetně doskočiště pro skok daleký a krátké běžecké dráhy).
- 200 000 Kč, Římskokatolická farnost Blažovice (na investiční akci novostavbu farního domu Šebestiána Kubínka v Blažovicích).
- 73 000 Kč, Diakonie ČCE středisko BETLÉM (na provozní náklady související s poskytováním sociálních služeb lidem s těžkým zdravotním postižením, jeden klient z Blažovic).
- 45 000 Kč, Rodinné centrum Balónky Blažovice, z.s. (na pořízení nové skladovací skříně na pomůcky pro cvičení s dětmi a posilování

dospělých, zakoupení nového skákacího hradu, pro provoz Dětské skupiny Bublinky hygienické pomůcky a spotřební materiál, pro provoz letních příměstských táborů výtvarný materiál, sportovní vybavení, odměny a upomínkové předměty).

- 40 000 Kč, Myslivecký spolek Skalka, o. s. (na uspořádání a zajištění dětského dne a zkoušek psů, výsadbu zeleně, osivo pro založení bio pásů, obnovu a údržbu mysliveckého zařízení v majetku MS (myslivecká chata, posedy, kazatelna, krmná zařízení), oživení populace bažantů zvěře).
- 30 000 Kč, SH ČMS – Sbor dobrovolných hasičů Blažovice (na podporu a pořízování vybavení pro mládež a na provoz sboru).
- 18 000 Kč, Spolek přátel Svatováclavského běhu – Vévoda (na financování sportovních akcí).
- 10 400 Kč, Středisko rané péče SPRP Brno, (na provoz rané péče – poskytnutí služby rané péče rodině dítěte se zrakovým, nebo kombinovaným postižením pro klienty v obci).
- 1 300 Kč, Diecézní charita Brno, (na zajištění sociálních služeb v obci).

Zapsala M. Kalábová

Vážení spoluobčané,
v současné nelehké době, kdy společně bojujeme proti epidemii koronaviru (Covid-19) nesmíme zapomínat na odpovědné nakládání s domovními odpady. Chovejme se proto zodpovědně nejen sami k sobě a svému okolí, ale také ke všem lidem, kteří pro nás zajišťují nakládání s odpady. Bez jejich práce a nasazení by nakládání s odpady nemohla dále bezpečně a efektivně fungovat a naše obec by nezůstala čistá a bez odpadků.
Děkujeme Vám!

Zaměstnanci obce doručili občanům dezinfekci na ruce Anti-COVID, 1/2 litru na dům, v modrých lahvích s přiloženým letáčkem.

Minimum zodpovědného přístupu k odpadům v době nouzového stavu v ČR:

• Dbejme na maximální míru ochrany a osobní hygienu při nakládání s odpady.

• Chraňme svého popeláře – myslíme na pracovníky odpadových firem a neodkládejme své odpady mimo kontejnery a popelnice, aby s nimi popeláři nemuseli přijít do přímého kontaktu.

Pokud NEJSME v karanténě – nakládáme se svými odpady jako doposud a třídíme, jak jsme zvyklí. ALE soustředíme se více na zmenšení objemu – maximálně sešlapáme a mačkáme odpad tak, aby kapacita kontejnerů vydržela co nejdéle. Směsný odpad nadále ukládáme do černých kontejnerů.

Pokud JSME v karanténě – po tuto dobu netřídíme odpady = neukládáme je do barevných kontejnerů. Veškerý odpad odkládáme do pevného plastového pytle, případně dvou slabších pytlů. Po naplnění (nejpozději však do 24 hodin) pytel pevně zavažeme a na povrchu ošetříme dezinfekčním prostředkem. Poté jej můžeme odložit do popelnice a kontejnerů na směsný odpad.

• Použité roušky, rukavice a kapesníčky ukládáme do plastového pytlíku a zavazané jej vhadzujeme do popelnice a kontejnerů na směsný odpad. V ŽÁDNÉM PŘÍPADĚ je nedáváme do barevných kontejnerů (papír, plast, textil). Chraňme tak společně pracovníky třídících linek, kterým by jinak hrozilo riziko nákazy.

SNÁŽME SE MINIMALIZOVAT CELKOVÝ OBJEM A MNOŽSTVÍ ODPADŮ:

- ODLOŽME NA POZDĚJŠÍ DOBU JARNÍ ÚKLIDY DOMŮ A ZAHRAD, OMEZME ODPAD Z ÚKLIDU DOMŮ A BYTŮ, PROBÍRKY ŠATNÍKŮ apod. = snížíme množství odpadů, které není v současné době nutné produkovat,
- neplytváme potravinami,
- zmenšujeme objem veškerých odpadů, které vyhazujeme.

COVID-19

Pitnou vodu se nemusíme bát pít i nadále

Nemůžeme se nakazit koronavirem z pitné vody? Můžeme pít pitnou vodu bez obav? Vzhledem k tomu, že tyto dotazy našich odběratelů se stále více vyskytují, dovolujeme si pro vyjasnění situace zveřejnit stanovisko Národního referenčního centra (NRC) pro pitnou vodu k otázce přenosu nového koronaviru (SARS-CoV-2) pitnou vodou.

Dle tohoto stanoviska jsou rezervoárem této infekce, která napadá horní a dolní cesty dýchací, nemocní lidé, kteří virus vylučují při kašlání, smrkání, kýchání. Nemoc se tedy šíří jednak kapénkovou nákazou (aerosolem v okolí nemocného), jednak osobním kontaktem s nemocným či povrchy, kterých se nemocný dotýkal. Ukazuje se, že infekční nemocný může vylučovat virus dříve, než se u něho objeví příznaky nemoci. I když je pravděpodobné, že se virové částice mohou objevit i v moči a ve stolici, zatím nevíme, jak masově a zda to může být významná cesta vylučování.

Je tedy nepravděpodobné, že by se nový koronavirus

dostával do zdrojů surové vody (to platí celosvětově, ale v České republice, kde je polovina zdrojů podzemních a většinu povrchových zdrojů představují chráněné vodárenské nádrže na horních tocích řek, to platí dvojnásob). I kdyby se však do surové povrchové vody tento virus dostal, bude spolehlivě odstraněn a inaktivován stávající úpravou povrchové vody, která vždy obsahuje minimálně stupně koagulace, filtrace a dezinfekce. Ze zkušeností s viry ptačí chřipky či SARS víme, že tyto respirační viry jsou velmi citlivé k dezinfekci (chlorem i UV zářením) a podobně se bude chovat i nový koronavirus. Standardní dezinfekce pitné vody, zaměřená na inaktivaci fekálních patogenů, bude tedy spolehlivě usmrcovat i koronavirus. Pitná voda z veřejného zásobování či studny nebyla u žádných z těchto epidemií zjištěna jako relevantní cesta přenosu infekce, stejně tak není ani nyní podezřívána z přenosu nového koronaviru.

Pro vodárenské společnosti proto platí, že nemusí nic měnit na své běžné praxi. Jako nevhodné se dle stanovisek odborníků jeví organizace případných exkurzí na úpravní vody a do vodojemů tam, kde se vyskytuje otevřená hladina upravené vody. Tyto exkurze již byli ze strany provozovatele, tedy VODÁRENSKÉ AKCIOVÉ SPOLEČNOSTI, a.s., zrušeny.

Zpracovala: Mgr. Iva Librová, MBA
vedoucí marketingu a komunikace
VODARENSKE AKCIOVE SPOLECNOSTI, a.s.

Předjaří v mateřské škole

Letos si děti zimy ve školce moc ne-
užily. Sníh nás prakticky „nenavští-
vil“, a tak děti neměly možnost užívat
si zimní radovánky na bobech, sáň-
kách ani stavět sněhuláka. Místo toho
ale shlédly různá divadelní předsta-
vení a navštívily hasičskou zbrojni-
ci, kde se seznámily se vším, co s po-
voláním hasiče souvisí. Zimní obdo-
bí jsme zakončili karnevalovým re-
jem v Kulturní domě, kde společně
s divadlem Koráb tan-
čilo, zpívalo a smálo se
spousta princezen, zví-
řátek, zahradníků, pirá-
tů a jiných pohádkových
postav. Věřím tomu, že
si děti tento den oprav-
du užily. Po karnevalo-
vém veselí už jsme se za-
čali připravovat na blí-
žící se jaro. Děti si své
třídy vyzdobily kytič-
kami a sluníčky, zasa-
dily si rostlinky, aby moh-
ly pozorovat jejich růst,

a následně je zasadit na naší školko-
vé zahrádce. Bohužel dříve než jsme si
stihli začít užívat té pravé jarní nála-
dy, ocitli jsme se všichni v situaci, kte-
rou nikdo nečekal. Dveře naší mateř-
ské školy zůstaly pro děti i rodiče za-
vřené, třídy opuštěné a prázdné.

Paní učitelky ale v tuto dobu i tak
nezahálí. Šijí roušky pro potřebné,
připravují pomůcky, vyrábí maňásky
a didaktické materiály pro děti. A už

se moc těší, až si děti všechny nové
věci budou moci samy vyzkoušet
a opět díky nim rozvíjet svoji fanta-
zii, smyslové vnímání, motoriku, pa-
měť a znovu si užívat krásné chvílky
strávené v kolektivu kamarádů.

Věříme, že tato situace brzy pomi-
ne a ze školky se zase bude ozývat ve-
selý dětský smích.

*Martina Horáčková
MŠ Blažovice*

Recitační soutěž Dětská scéna – okresní kolo

V minulém čísle blažovického zpravodaje, jste se moh-
li dočíst o úspěších našich malých zpěváků. Další soutě-
ží, kde se naši žáci mohli prezentovat v uměleckém vy-
stupování, byla recitační soutěž, která měla namále. Byl
to poslední den, kdy jsme byli ve škole. Kategorie starších
žáků, která měla proběhnout o den později se již z důvodu
ochrany před výskytem a šířením onemocnění CO-
VID-19 neuskutečnila.

Ve škole proběhla třídní kola recitační soutěže. Ze všech
žáků byli vybráni 3 nejlepší. Ti se zúčastnili okresního
kola v Tišnově. Naši školu reprezentovali Anička Jordá-

nová a Ondřej Hejna za kategorii žáků 2. a 3. tříd. Za kate-
gorii 4. a 5. tříd vystupovala Tamara Kalábová. Účastníků
bylo velmi mnoho. Netušili jsme, že zabodujeme. Anička
Jordánová klame svým drobným tělem, ale její vystupo-
vání je famózní. Zaslouženě si vybojovala 2. místo. Tímto
jí ještě jednou gratulujeme a samozřejmě i Ondrovi a Ta-
maře, protože vystoupit před tolika lidmi a porotou, kte-
rá se skládala z odborníků od divadla, je opravdu odvaha.

Tento rok byl první vlašťovkou a slova Tamary: „Ško-
da, že takové soutěže nebyly dříve.“ nám dávají impuls
k tomu, abychom pokračovali.

Andrea Malenová, Dana Otoupalová

Slovo preventáře

Vážení spoluobčané, vzhledem k současné mimořádné situaci, zapříčiněné epidemií koronaviru, nebude možné ve větším rozsahu pořádat tzv. „pálení čarodějnic“, které bývá častou příčinou vzniku požárů. Pokud však budete chtít tento zvyk udržet v úzkém rodinném kruhu někde na zahrádce, buďte při tom opatrní a dodržujte všechny zásady zacházení s otevřeným ohněm.

Velkým nebezpečím pro vznik požárů je dlouho trvající období bez deště, nebo jen s minimálními srážkami. Proto bychom se v přírodě měli vyvarovat jakémukoliv roždělávání ohně. Zejména kuřáci by měli věnovat zvýšenou pozornost uhašení zbytku své cigarety, a také kam nedopalek odhodí. Stará tráva a opadané listí se v suchém období od špatně uhašeného nedopalku vznítí velice snadno a může dojít k velkým škodám.

Další nebezpečí vzniku požáru na-

stává při sklizni sena a následně pak při jeho skladování. Slízejte seno až je zcela suché a ukládejte ho pokud možno v menších vrstvách, jinak může dojít k jeho zapaření a následnému samovznícení. Na půdách ukládejte seno minimálně jeden metr od komínového tělesa a občas kontrolujte jeho teplotu.

Přeji všem spoluobčanům krásné prožití jara, bez požárů i zásahu současné epidemie.

Josef Lengál

Sokec a sport

Vzhledem k situaci, kterou nyní celosvětově procházíme díky probíhající virové pandemii COVID 19, jsme byli nuceni začátkem března přerušit trénování minivolejbalu. Celkově se svět sportu radikálně zastavil. Po měsíci nám svítá na lepší časy. Vláda ČR nyní povolila nohejbal, tenis nebo beach volejbal. Věříme, že se postupně vrátíme na hřiště a budeme pokračovat v trénování minivolejbalu. A protože je třeba připravit kurty na sokec, proběhla větší brigáda. Došlo k odstranění několika stromů, které byly ve velmi špatném stavu. Práce v rouškách nebyla jednoduchá. Pánové z řad místních nohejbalistů a kamarádů vše zvládli na jedničku. Aby nás nebylo na kurtech víc než může být, domluvila jsem se s rodiči děvčat na jiný čas brigády, než měli přijít nohejbalisté. Holky z minivolejbalu vzaly do rukou hrábě, ostatní pracovní nářadí a krásně zvelebily kurty. Přitom se odreagovaly od domácího studia. I když jsme brigádu nezakončily tradičním opékáním a vybíjenou, holky odcházely z brigády spokojené. Možná se k trénování minivolejbalu vrátíme až po práz-

ninách. O to s větší chutí. Buďme k sobě ohleduplní a můžeme i v této situaci využít čas na sportování. Třeba procházkou či během polními cestami, hrou na zahradě, projížděnou na kole či in-line, a podobně.

Přeji všem zdraví a chuť sportovat.

*Minivolejbal SK Blažovice
Monika Hamrlová*

Šití roušek

Krise kolem koronaviru ověřila, že rčení o „zlatých českých ručičkách“ má reálné základy. Když se v půlce

března začalo mluvit o povinnosti nosit roušky na veřejnosti, akutní nedostatek těchto zdravotnických pomůcek vzbudil zájem u maminek v naší obci, a začaly jsme šít doma.

Původní plán, že ušijeme pouze pro sebe a svou rodinu, vzal brzy za své, během jednoho večera jsme se spojily a začaly šít společně pro spoluobčany.

Vznikla tedy skupinka, díky které jsme si rozdělily práci a mohly udělat více výrobků. Tři maminky střídaly materiál, následně ho vy-

žehlily a předaly dalším čtyřem, které všechno sešily. Poslední je vždy odpovědně obešla a hotové roušky odnesla k panu Šenkovi nebo rozdala seniorům v obci.

Potýkaly jsme se s mnoha problémy, především s nefunkčními stroji a nedostatkem materiálu, naštěstí se připojily babičky našich dětí a dodaly povlečení i zbytky tkaniček, co měly doma.

Velkou podporou pro nás bylo zjištění, že i další občané šijí a nejsme v tom samy. Ukázalo se, že díky tomu dokážeme pokrýt veškerou poptávku a všichni v obci si mohli vzít svou roušku v obchodě, nebo ji od nás dostaly.

Moc děkuji všem, kdo se na výrobě roušek podíleli, v této době je to krásná ukáзка lidskosti.

Kateřina Kvapilová

Roušky, které ušily učitelky v MŠ

...Jaro přišlo

Už jsem se nějak zapletl do ročních období, tak abych pokračoval...

Jaro nebylo jen koberce květin a pletení pampeliškových věnců - to se taky připravilo v koutku kuchyně nebo pod kamny, v ošatce hnízdo pro kvočnu, aby ji v kurníku neotravovaly ostatní slepice a „nášada“ nezachladla. Pod kvočnu se nastrkala vejce, která se shromáždila, když slepice začaly po zimě snášet a když nebyl na dvoře kohout, tak se vajíčka vyměnila se sousedem, který kohouta měl. Na našem dvorku kohout nechyběl, protože nás účinně budil ten sousedův. Pak už jen čekata kontrolovat, jestli má kvočna co pít. Když se rozkvokala další slepice, tak se jednoduše šoupla do tmavého sklepa a tam ji to přešlo. Když se pak ve vajíčku ozývalo ťukání, tak jsme čekali, ve kterém místě skořápka praskne, a někdy jsme mohli kuřátku pomoci otevřít okénko, aby mohlo volně dýchat a odpočívat. Potom už se ozývalo pod kamny čím dál více pípání a mohli jsme vytahovat žluté chomáčky na světlo Boží. Protože slepice své potomstvo nenakrmí, tak jsme kuřátku sekali vařená vajíčka s nějakým šrotem a takys nasekanou „pumpelici“ a kopřivami, které právě vyrážely kolem cest. Protože jsme museli dávat čím dál větší pozornost, kam můžeme šlápnout, tak když vylezlo slunce, vynášeli jsme žluté chomáčky na dvůr. Tam jsme s nimi seznámili psa, který je už jen obdivoval. Kuřecí hejno se hlídalo ušima, protože se kuře často někde zaklínilo a volalo si o pomoc.

S kácaty a housaty to bylo podobné, jen kolem sebe nepředstavitelně „nažbrondaly“, protože jim přirozený reflex napovídal, k čemu by ještě mohla být voda, kterou mají v mis-tičce na pití. Tak proto raději na dvůr do čerstvé trávy a později vyhánět se starou na „Přední“, kde se ani nemusely moc hlídat, protože tam byly ve svém živlu a mohly strkat hlavu pod vodu, kde to asi bylo zajímavější. Nám tam ani moc dlouhá chvíle nebyla, protože tam byla také pro nás příležitost být ve svém živlu, i když to ještě nebylo na koupání – ale byl tam třeba hasičský stožár, který byl dole

Stanislava Hlučku vítají blažovské „mažoretky“

oplechovaný, aby se na něj nedalo lézt, a taky tam byl velký nápis, že je lézt na něj zakázáno. My jsme ale ještě neuměli pořádně číst a přes oplechování nám kamarádi pomohli. (Od té doby jsem nahoře již nebyl a dnes to na mne již ve škole neřeknou.)

Po kuřatech a káčatech se rodila ještě kůzlata, telata i hříbata – když nebyly Velikonoc moc brzy, tak se to stihlo vše i do Velikonoc, a všechno se to krmilo čerstvou trávou, hlavně pumpelicí, než to mohlo samo na pastvu. Pastvy jsme moc neužili, protože tady všude bylo zaseto a osázeno, tak jen husy a kačeny obhospodařovaly trávníky na dědině, kolem potoka a zahrad, do kterých nemohly. Ne tak slepice, ty si pobíhaly, kde chtěly a sousedé si je museli často rozdělovat, a také vyhledávat, kam zanášejí.

Jarních her bylo spoustu, i těch, o kterých ještě nebyla řeč, ale tento-

Stanislav Hlučka děkuje za přivítání u „Hasičky“

krát vzpomenu na jaro v pětačtyřicátém – tedy po konci války. To tady bylo ve Skalce a v polích spousta vojenské techniky, kterou už nedokázali odvézt

Josef Putna „zbrojář“ u protiletadlového kulometu

vojáci, tak sloužila nám. Nebezpečí číhalo na každém kroku, tak hry v okolních vesnicích (v Praci, Velaticích...) končily často tragicky. U nás naštěstí našli nevybuchlé granáty dříve dospělí a naházeli do hlubokého zákopu za Kalábovou zahradou (který nám také před tím sloužil k hrám) na slámu, kterou zapálili a utekli, tak tam už pro nás nic nezbylo. Všude se ale povalovaly náboje do pušek a kulometů, tak z těch jsme vylamovali kulky a vysypávali střelný prach, ze kterého jsme pak vymýšleli nějaké „děl-buchy“, které se nám ale moc nedařily, tak z toho byly jen světelné gejzíry a u nás naštěstí bez následků.

Takže na „vydařené“ jaro v pětáctýřicátém (a bylo to před ¾ století) vzpomínáme jen v dobrém – ve škole skončila němčina, začala ruština,

zpívali jsme českou hymnu, přednášeli české básničky a básně o Masarykovi – už za pár let jsme je v učebnicích zase začerňovali. Ale těch několik let do osmačtyřicátého jsme si užívali orelských a sokolských veřejných cvičení, národopisných slavností a vítání legionářů: V květnu jsme přivítali pilota ruského stíhacího Lavočkina podporučíka Stanislava Hlučku, který se již do malého domku v Blažovicích nevrátil a dožil jako generálmajor v Praze. Z Anglie se vrátil v srpnu domů zbrojář anglického letectva štábní kapitán („Štába“) Josef Putna. Major Josef Putna dožil ve své rodné vesnici.

Jan Kašpařík

Josef Putna dekorován válečným vyznamenáním

Úryvky z kronik – válka v Blažovicích

Dne 24. dubna uplynuly již tři čtvrtiny století od konce II. světové války v Blažovicích. Vybrali jsme některé úryvky z blažovické kroniky a ze vzpomínek pamětníků, týkající se této události.

Nejprve shrnutí, které je napsáno v knize **Památník obětí světových válek a národně osvobozovacích bojů v okrese Brno-venkov**, kterou vydal Státní archiv Brno-venkov v roce 2000:

BLAŽOVICE

Sovětské vojáky osvobodili Blažovice v úterý 24. dubna 1945 kolem 21,30 hod. během krátké místní akce. Po přesunu válečné linie zřídili v hostinci č.p. 165 polní ošetrovnu, v níž na následky zranění zemřelo 21 rudoarmějců. Jejich ostatky byly 31. 12. 1945 převezeny na Ústřední hřbitov v Brně, kde byl 12. 4. 1951 také pochován jeden rumunský voják. Příjmení ani jednoho z nich neznáme.

Padlí, popravení a umučení

BENEŠ Florián, Ing., ředitel reálného gymnázia v Hranicích, nar. 1. 5. 1884 v Blažovicích, člen ilegálního Sokola, zatčen 26. 10. 1941, umučen 18. 2. 1942 v Osvětimi (pamětní deska uvádí 15. 2. 1942)

ELIÁŠ Augustin, tajemník Čs. Strany lidové, nar. 6. 8. 1890 v Blažovicích, umučen 13. 8. 1942 v Osvětimi.

Oběti válečných událostí

DANĚK Bedřich, student, nar. 18. 2. 1928 v Blažovicích, č.p. 208, usmrčen 25. 4. 1945

DANĚK Jaromír, zámečník, nar. 26. 5. 1925 v Blažovicích, č.p. 159, usmrčen 25. 4. 1945.

Bratřenci, zasažení německou dělostřeleckou palbou vedenou ze silnice Holubice-Slavkov.

KAŠPAŘÍK František, nar. 2. 2. 1914, zemřel 4. 5. 1946

PAULÍKOVÁ Filoména, v domácnosti, nar. 10. 8. 1899 v Blažovicích, č.p. 57, zemřela 27. 4. 1945

ŠVÁBENSKÁ Božena, roz. Paulíková, nar. 9. 12. 1904 v Blažovicích, č.p. 129, zemřela 26. 4. 1945. Sestry, těžce zraněny při explozi střely v domě č.p. 57, převezeny do Šaratic, kde zranění podlehl.

Z BLAŽOVICKÉ KRONIKY:

Zahynuli v Osvětimi

Florián Beneš

Jako všechny sousední obce tak i naše nebyla ušetřena persekuce.

Zdejší rodák profesor Florián Beneš, ředitel reálného gymnasia v Hranicích, byl pronásledován gestapem. Byl obviňován z příbuzenského poměru k prezidentu Dr. Edvardu Benešovi, pro nedůstojné chování jeho žáků k německým důstojníkům, pro vydávání protiněmeckých letáků, které byly nalezeny v blízkosti školy a jiné vymyšlené věci.

V domnění, že se vyhne zatčení, ukrýval se u svého bratra Vladimíra Beneše v Blažovicích. V říjnu 1941 odjel do Hranic navštívit svoji rodinu. Návštěva rodiny stala se mu osudnou. V Hranicích byl zatčen

a vězněn nejprve v Hranicích, pak v Olomouci a konečně v Brně v Kounicových kolejích.

Koncem ledna 1942 byl z Brna odvezen do koncentračního tábora v Osvětimi v Polsku. Po různých násilnostech zemřel dne 18. února 1942 ve stáří 58 r. Jeho úmrtí bylo oznámeno kratičkou zprávou z koncentračního tábora, že podlehl nemoci a že pozůstalí mohou obdržeti urnu s popelem, když zašlou obnos.

Po zaslání žádaného obnosu byla urna s popelem zaslána do Blažovic, a byla uložena v márnici na zdejších hřbitovcích. V den výročí osvobození zdejší obce 24. dubna 1946 byla urna s popelem profesora Floriána Beneše uložena do rodinné hrobky na hřbitovcích v Blažovicích.

Po celou dobu jeho věznění nebylo dovoleno jeho rodinným příslušníkům, aby jej navštívili.

Augustin Eliáš

Další obětí persekuce se stal 52letý Augustin Eliáš, tajemník Čsl. strany lidové, otec jedenácti dětí.

Dne 23. února 1942 byl Augustin Eliáš povolán na četnickou stanici do Křenovic, kde byl gestapem zatčen. Důvod tohoto zatčení zůstal nevysvětlený. Po zatčení byl odvezen do Moravské Ostravy, kde byl uvězněn. V červnu téhož roku byl převezen do Brna do vězení Pod kaštany. Asi za měsíc byl odvezen z Brna do koncentračního tábora v Osvětimi, kde 13. srpna 1942 podlehl tyranii okupantů.

Zpráva o úmrtí Eliášově byla podobná zprávě o úmrtí Benešově. Podlehl nemoci, urnu s popelem můžete obdržeti, když zašlete převodem obnos.

Početná rodina Eliášova, která byla zbavena svého živatele, urnu s popelem si nevyžádala.

Tak rychle končily životy lidí v koncentračních táborech.

Antonín Daněk, Pamětní kniha obce Blažovice

Oběti válečných událostí

Dne 25. 4. 1945 výbuchem dělové střely zasažení bratrance, dvacetiletý **Jaromír Daněk** z p. č. 159 a sedmnáctiletý **Bedřich Daněk** z p. č. 208, jako i dne 26. 4. 1945 výbuchem granátu zasaženy sestra 46letá **Filomena Paulíková** z č. p. 57 a 41letá **Božena Švábenská**, rozená Paulíková, p. č. 129.

Pátá oběť válečných událostí, jak ji uvádí kamenná deska ve vchodu místního kostela je **František Kašpařík**.

Kašpařík František se narodil 2. 2. 1914 na čísle 41. Byl tedy synem místního kováře Jana Kašpaříka. Byl zámečníkem a jako takový pracoval v brněnské továrně. V prvních dnech poválečných jel na motocyklu po státní (olomoucké) silnici. Bylo mu zastaviti a motocykl poněkud opravit. Pracoval tak na panketu a tak byl zachycen a těžce poraněn kolem jedoucím vojenským vozidlem. Těžce zraněný byl odvezen do nemocnice, kde byl několikrát operován. To však nepomohlo a dne 4. 5. 1946 zemřel. Je to ona pátá oběť války, jak ji uvádí kamenná deska ve vchodu místního kostela upevněná.

Pavel Štěpánek, Blažovická kronika

Zatčení gestapem

Ještě se nezapomnělo na uvedené případy (umučené v Osvětimi - pozn. redakce) a přišla nová rána. Dne 18. září 1942 přijelo do obce gestapo a zatklo 43letou **Josefku Putnovou**, manželku Josefa Putny, který 26. ledna 1940 odešel za hranice, její 18letou **dceru Marii**, 16letého **syna Josefa** a 40letou **Marii Jílkovou** č. 55, sestru Josefa Putny. Všichni jmenovaní byli odvezeni na Gestapo do Brna na právnickou fakultu.

Ženy byly pak z Brna odvezeny do internačního tábora ve Svatobořicích. Mladičký Josef byl uvězněn v Brně, Pod kaštany.

Osud rodiny Putnovy se stal nesnesitelný. Otec živil za hranicemi, matka a dvě děti ve vězení, šest dětí zůstává doma bez prostředků. Nejstarší dcera Anna, provdaná Kašpaříková, byla z mateřských důvodů zatčení ušetřena, vede domácnost a stará se o pět nejmladších sourozenců.

(Pozn. redakce: Anna byla manželkou Františka Kašpaříka, který byl poslední obětí válečných událostí z Blažovic, viz předcházející článek.)

A nemělo by to být v Blažovicích, aby v takovém případě se nerozehrálo láskou k bližnímu to nejchladnější srdce. Každý rád podle svých možností přispíval penězi i potravinami na záchranu postižené rodiny.

Každou neděli slyšeli jsme ve zdejší kostele modlitby za šťastný návrat. Modlitby a příspěvky na vydržování a záchranu této rodiny nebyly marné. Před vánočními svátky dne 22. prosince 1942 byli všichni z vězení propuštěni.

Josef se vrátil s podlomeným zdravím, ženy byly nervově zničeny. Jejich návrat byl oslaven v kostele děkovnými bohoslužbami.

Antonín Daněk, Pamětní kniha obce Blažovice

VZPOMÍNÁNÍ PAMĚTNÍKŮ:

Se ztrátou bratra jsem se dodnes nedokázala smířit

Anna Malečková vzpomíná na poslední dny 2. světové války

Na jaře roku 1945 mně bylo 11 let. Žila jsem se svými rodiči, Anastázií a Janem Daňkem, a se svými bratry Janem, Vladimírem a Jaromírem v rodinném domě v Nádražní ulici. Moje vzpomínky na válku jsou jen útržkovité, ale v paměti mi zůstaly dva dramatické okamžiky, které si vybavuji velmi dobře.

A. Daňková druhá zleva

První z nich se odehrál v době stanného práva po atentátu na R. Heydricha v roce 1942, kdy gestapo při hledání zbraní chodilo od domu k domu. Přišli i k nám. Byla jsem před domem a viděla jsem je vcházet. Když později odešli, viděla jsem maminku, jak pláče. Řekla mi, že našli tatínkovu mysliveckou pušku, okamžitě ho postavili ke zdi a mířili na něj samopaly. Všechno nasvědčovalo tomu, že ho na místě zastřelí. Naštěstí jejich tlumočník vojákům vysvětlil, že jde o loveckou pušku, takže vše dobře dopadlo. Ale byli jsme všichni pořádně vystrašení.

Vzpomínku na první den svobody si ponesu v mysli až do konce života. 24. dubna 1945 se fronta přiblížila k Blažovicím. Trávila jsem s maminkou celý den v jednoduchém krytu na zahradě, který vybudovat tatínek. Když za námi navečer přišel, řekl nám, že viděl na ulici ruské vojáky. Vy-

Z Nádražní ulice se stal lazaret pro ruské vojáky, o které se mj. jiné starali i tito dva rudoarmějci. Jeden z nich se jmenoval Timofej.

Jaromír Daňek (1925–1945)

Bedřich Daňek (1928–1945)

šli jsme tedy před dům, kde už bylo plno lidí. Na schodcích protějšího domu Tužínových jsem viděla dva odpočívající rudoarmějce.

Noc na 25. dubna jsme ještě přespali ve sklepě. Ráno jsme pozorovali ruské vojáky, jak postupují na sever k Holubicím. Stále byla slyšet střelba a občas nám nějaký zbloudilý šrapnel prosvítl nad hlavami.

Moji bratři Vladimír a Mira se toho dne sešli se svými bratranci Josefem, Rostislavem a Bedřichem Daňkovými v dnešní ulici U Dráhy před domem strýce Bedřicha Daňka. Nevím, co tam dělali, snad z toho místa měli lepší výhled na postupující Rudou armádu. Vzpomínám si, že náhle přiběhl bratr Vlada přes propojené zahrady a celý bledý a vyděšený volal, že Mira je mrtev. Byla to zdrcující zpráva, které nikdo nechtěl věřit. Maminka plakala, nechtěla se s tím smířit, ale byla to bohužel krutá pravda. Šrapnel, který přiletěl z prostoru někde od Pozořic, vybuchl a Jaromír byl zasažen do břicha. Byl na místě mrtev. Střepina zasáhla i dva bratrance Bedřicha a Rostu. U Rosti to bylo jen škrábnutí, ale Bedřa byl zasažen střepinou rovněž do břicha a silně krvácel. Sám ještě došel domů na dvůr, ale protože nikde nebyla možnost lékařské pomoci, do večera zemřel.

Byly zmařeny dva mladé životy. Mirovi bylo 20 let a Bedřovi 17 let. Byli spolu pohřbeni do jednoho hrobu na blažovickém hřbitově.

Dodnes mám před očima krvavou stopu vedoucí z ulice do domu, která tam zůstala poté, co mrtvého bratra Jaromíra odnášeli do domu.

Vzpomínky A. Malečkové zapsal B. Maleček

Vzpomínka na osvobození Blažovic

Bylo úterý 24. dubna 1945. Fronta postoupila téměř až k naší obci. Německá armáda maršála Ferdinanda Schörnera opouštěla Blažovice směrem na Tvarožnou a Pozořice do kopců Drahanské vysočiny. Zvuková kulisa děl, Kaťuš a strach z toho, co bude, nás nutil k úkrytu. Naše rodina se ukrývala ve sklepě dědečka Jakuba Paulíka v domě č. 57. Vojáci Rudé armády pod vedením maršála Rodiona Jakovleviče Malinovského osvobodila naši obec ve večerních hodinách. Byli jsme ve sklepě plni napětí, a když utichla střelba, vyšli jsme před dům, plni radosti, ale po chvíli jsme se tam museli vrátit, vojáci prohledávali domy. Byli jsme ve sklepě ještě další den, jen dědeček, teta, strýc a maminka vyšli připravit nějaké jídlo a opatřit domácí zvířata. Ve čtvrtek 26. 4. jsme vyšli ze sklepa, zvědaví, co se děje. To ráno se stalo pro celou naši rodinu osudným. Mezi 8 – 9 hodinou došlo k výbuchu granátů. Střepiny smrtelně zranily mé tety, Filome-

Filomena Paulíková (1899-1945) Božena Švábenská (1905-1945)

nu Paulíkovou a Boženu Švábenskou. Velmi vážné zranění postihlo mne a mého bratra Františka. Všichni jsme byli vyděšeni a v šoku. Tlaková vlna vyrazila okna a demolovala dědečkův pokoj a na několik hodin oslepila naši maminku.

Zranění, která jsme nejprve vůbec necítili, nám převážali vojenští sanitáři a nechali nás odvést do polního lazaretu v Šaraticích.

Těžce zraněné tety vezl na řeznické bryčce pan Josef Jílek a strýc Švábenský. Mého bratra, mne a bratrance Františka Švábenského vezli neznámí civilisté (údajně partyzáni) na obyčejném voze. Obě tety krátce po převozu v lazaretu zemřely. Bratr byl ošetřován zároveň s tetami a mne nechali mezi raněnými vojáky a několika civilisty čekat, až se uvolní místo v operačním sále. To bylo až v pozdních odpoledních hodinách. Často mívám před očima „operační sál“ ve školní třídě, kde se operovalo na obyčejných stolech, a slyším i nářky raněných. Bez emocí se nedá popsat, jak ve válce pracují lékaři a co zakouší ranění, když chybí léky a operuje se bez umrtvení.

Bratrovo zranění se zahojilo brzy, moje léčení však bylo dlouhodobé.

Kromě vzpomínek, jizev a střeptiny v noze mi zůstala na zranění písemná památka. Rusky psané potvrzení „bumba“ o provedeném lékařském ošetření v polních lazaretech v Šaraticích a v Blažovicích.

V Brně – září 2002

Helena Kašparová, roz. Kadlecová

Fejeton z karantény

Prožíváme teď zvláštní dobu, která se určitě zapíše i do dějin. Je karanténa pro celou republiku, něco, s čím nikdo nepočítal. Život se zdánlivě zastavil. Jsme izolováni od celého světa a žasneme, bez čeho všeho se můžeme obejít. Kina, divadla, výstavy, knihovny, školy, obchody, kostely... zůstává jen televize, rádio nebo internet. Lidem chybí vzájemný kontakt a tak víc než kdy jindy mi zavolají přátelé. „Tak jak se máš..., jak to zvládáš?“ Touto otázkou začíná každý druhý rozhovor, prostě cítíme potřebu zavolat si jen tak. Potkáváme se s rouškami na ústech a mnohdy se ani nepoznáme. Kdo nemusí, tak nikam nechodí ani nejezdí. Byla jsem jeden den pracovně v Brně a byl to docela zajímavý zážitek. Jindy plné město bylo zelo prázdnotou. Náměstí a ulice téměř prázdné, lidi dodržují dvoumetrový rozestup, tramvaje poloprázdné a každý se úzkostlivě vyhýbá jakémukoliv dotyku... V autobuse řidič izolovaný od cestujících, ve vlaku snad jen 10 lidí a kontrola jízdenek žádná. Všechno mi to připadá jako scény z nějakého sci-fi filmu. Ale každé zlo je k něčemu dobré. Můžeme trá-

vit mnohem víc času se svými rodinami a lidmi k sobě mají jaksi blíž. Dobrovolníci šijí ve velkém roušky, starším lidem jsou rozváženy nákupy, najednou všechno nějak přehodnocujeme. Mě osobně třeba hodně chybí divadlo, které navštěvuji každý měsíc. Ano, kulturní instituce dělají, co mohou, aby své uzavření publiku vynahradily. Ale pro mě je to jen náhražka. Plně hlediště je naprosto něco jiného než monitor počítače a želvák Oskar mi odmítá dělat společnost, natož abych si s ním o shlédnutém představení mohla povídat. To samé při sledování mše svaté z jakéhokoliv média. Člověk se nedokáže plně soustředit a je rozptýlován nejrůznějšími maličkostmi. Na nějakou dobu musíme zapomenout na dovolené u moře a kdekoli jinde. Vítám proto příležitost vyjet si na kole někam do přírody, kde nikdo není a mohu volně dýchat. Až ze scény odejdou lidé, kteří se starají o naše zdraví, a nastoupí nová ekonomika, pak se budeme na všechno dívat jinými očima a budeme si všeho mnohem víc vážit. Takže jedno velké plus ten koronavirus přece jen má: sblížil rodiny a lidi vůbec, všichni teď táhnou za jeden provaz. Někdy v budoucnu se nám tato karanténová doba bude zdát jako zlý sen... Lidi vydržte a opatrujte se!

Marie Paulíková

Hledáme RD do 4,5 mil.

do 30 km od Brna.

Tel. 739 915 473

MANŽELÉ KOUPI PĚKNÝ BYT.

Balkon výhodou.

Tel. 605 871 619

AUTODOPRAVA
Výkup odvoz a
likvidace motocyklů

odtah vozidel

OLDŘICH CHLUP

Mobil: 723 724 428

VYŠETŘENÍ ZRAKU ZDARMA

+ JEDINEČNÁ AKCE:

KOMPLETNÍ SLUNEČNÍ DIOPTICKÉ BRÝLE

POUZE 1790 Kč

POUŽITY KVALITNÍ ČESKÉ BRÝLOVÉ ČOČKY

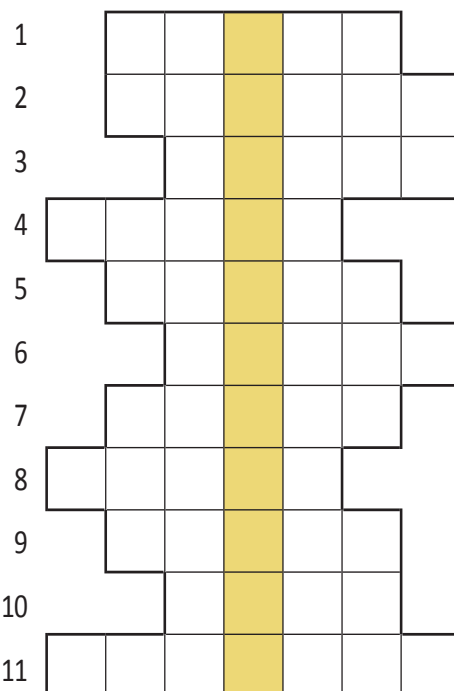
DR.optik.sro
 doctor.optic
www.doctoroptic.cz

Měření zraku zdarma neprovádíme v prodejně Praha ÚVN.

Doplňovačka s tajenkou

Ze saharské Afriky k nám přilétají v dubnu ... (TAJENKA), ptáci z řádu svišťounů. Tito ptáci podobní vlaštovkám u nás stráví necelé čtyři měsíce, ale během nich o sobě dávají pěkne nahlás vědět. Patří k našim nejpodivuhodnějším ptákům. Jsou nejlépe ze všech ptáků přizpůsoben pobytu ve vzduchu. Denně nalétá až 900 km rychlostí 90 až 200 km/h. Živí se tzv. aeroplanktonem (hmyzem, pavouky), který chytá za letu. Za letu i pije z vodní hladiny a radarem bylo zjištěno, že za letu také spí. Jeho spánek probíhá v jakýchsi krátkých úsecích. Vystoupá do výšky až 1 km a po dobu klesání na několik minut spí a odpočívá.

1. Lem; 2. Typ květenství; 3. Naše hlavní město; 4. Neexistovat; 5. Bezmračno; 6. Předložit; 7. Egoista; 8. Anglicky zelený; 9. Bochník chleba; 10. Jinde; 11. Malý motýl.

Tajenka křížovky z posledního čísla:
SOUSEDNÍ, SLÁVY A SPANILÁ.

LUBOŠ HRNČIAR

- zednické práce
- zateplení, opravy, konečné úpravy fasád
- sádkokarton, malířské a natěračské práce
- venkovní dokončovací práce

Tel.: 605 039 417 Blažovice Luční 287

www.lubos.deim.cz

VODA-TOPENÍ-PLYN OPRAVY-ÚDRŽBA-SERVIS

Instalační práce:

nové rozvody vodovodů a kanalizací
rekonstrukce koupelen a bytových jader
oprava a výměna rozvodných předmetů
kompletní rozvody v rodinných domech
opravy vodovodů a kanalizací
a další instalační práce

Plynářské práce:

prodej a montáž plynových kotlů
výměny, opravy a prodej spotřebičů
kompletní rozvody plynu a jiné plynářské práce

Topenářské práce:

opravy topenářského zařízení
instalace kotlů, topných těles
instalace podlahového topení
instalace radiátorového topení
topenářský servis a další služby

Požadavky uvádějte na adresu:

VTP-KALIANKO s.r.o.

Blažovice, Okružní 334, 664 08

mob.: 606 944 991, tel./fax: 544 243 070

e-mail: milan.kalianko@seznam.cz

www.vtpkalianko.cz